

הַעֲלָבוֹן / חגית אהרונוף

כמו בכל הפסקה הייתה ההמולה בכיתה רבה. איש לא הבחין בבוועז שניגש לרן ואמר לֶן: "בוא אֵלַי היום אחר הצהריים, ונלמד ביחד לבחינה," וכשבועז אומר "נלמד ביחד", הוֹא מתכוון לומר: "אני אסביר לך," כי בוועז הוא הילד המצטיין בכיתה.

5 "נלמד ביחד לבחינה..." מהדהדות המילים באוזניו של רן, מהדהדות וצורבות. פניו מאדימות, והוא חש מחנק בגרונו. אכן, בוועז גומל לן טובה תחת רעה... מוטב היה לרן אילו בוועז היה נוטר לו טינה. העזרה הזו, שמציע לו בוועז, כה מביכה, כה מכאיבה.

10 רן מנסה להשתחרר מהמחשבות, אך לשווא, תמונת הטיול השנתי שבה ועולה לנגד עיניו.

הטיפוס למצדה... הוא, רן, בראש, מוביל, מארגן שירה, מזרז את החבר'ה. בסוף הטור המתפתל כנחש, מזדחל לו בוועז, מתנשף ומתנשם. מחנך הכיתה צמוד אליו, מנסה לעודדו: "עוד מאמץ קטן, בוועז, אתה יכול, אני בטוח בכך."

15 (אך) בוועז בשלו: "זה לא בשבילי, אנוח מעט, ואחזור."

והכיתה כולה רואה בעלבוננו של בוועז.

"נאט את הקצב," מציעה רינת, "כדי שהרווח בינינו לבין בוועז יקטן."

"זה יעודד אותנו להמשיך," אומר חנן.

"חבר'ה, מה קורה לכם?" שואל רן בלגלוג, "תפסתם 'טרמפ' על הקושי של בוועז? מה יש, קשה לכם ואתם מחפשים תירוץ?"

20 ואז, בלי מחשבה נוספת, שם רן את כפות ידיו על פיו וקורא בקול לעבר בוועז:

"*יאללה, צב, תזיז את עצמך! אתה מעכב אותנו!" עיני כל הילדים ננעצות ברן במבט מוכיח, אך לרן לא אכפת.

"מה יש, הוֹא אמר משהו לא נכון? בוועז באמת עיכב את המטיילים..."

רן מתעורר מהרהוריו וחוזר להמולת הכיתה.

25 "אפשר היה לומר זאת גם אחרת," הוא חושב, "למשל: הי, בוועז עוד טיפת מאמץ!

הנה, תראה, אתה כבר קרוב אלינו," או אולי: "בוועז, שלא תחשוב שלנו הטיפוס

הזה הוא קלי קלות, גם לנו קשה, אבל זה עומד להיגמר, עוד קצת ודי!" ואולי

אפשר היה לשלוח שני ילדים שיעזרו לו בלי שהכיתה תרגיש. לא שיתמכו בו, בוועז

איננו נְכָה חלילה: סתם ליווי ועידוד. איך הוא לא חשב על כך?...

30 רן חש צורך עז לבקש את סליחתו של בוועז, אבל איך? הרי מה שהיה היה...

”רן, מה קורה לך? למה אינך עונה לי?” שמע את בועז מבעד למסך ההרהורים.

”מה? ... כן! אבוא היום אחרי הצהריים ו... *תודה בועז.”

מבטיהם נפגשו.

”סליחה...” אמרו עיניו של רן.

חיוך התפשט על פניו של בועז.